

Berlin, di 5. 6. 2000

-Çapa Duwe-

Li ser Tirba Šêro

Destana Šêro

Ev perçê pêşî ji Destana Šêro ye, yê ku ew di šerê Henderîn de di sala 1966 de hatiye bikuştin.

Ez dixwazim di vê Destanê de evîndarî, bîr û bawerîya Šêro ji bona civaka wî, ji bona Kurdistanê wî bidim bidiyarkirin. Šêro yek ji wan Qehremanên Pêşmergeyên me ne, ji Mezintirîn Lehengên dîroka me ne û ji Perestirîn Lawên Kurdistanê me ne.

Ez vê Destana Šêro ji bona Pêşmergeyên Kurdistanê diyarîdîkim.

Berlin, di 8. 2. 1967 de

Li ber laşê Šêro

Ax Šêrê min!
 Ax Lawê min!
 Cerg û hinavê min.
 Vame îro li ber laşê te me.
 Ev bîst û yek sal
 her tu
 evîn û hêvîya rebena dêya xwe bû.
 Tu bû,
 hêz û hinera min.
 Tu bû
 mirêka xweşbûna jîna min.
 Îro vaye tu çû.
 Vegera te nama.

Ax Šêrê min!
 Ez û tu bi tenha xwe bûn.
 Çardeh salan,
 min tu xwedîkir,
 bi parsitîyê,
 bi rebenîyê,
 bi perîsanîyê.
 Çardeh salan
 tûrê parsê ji milên min
 nehate xwar.
 Ez û tu pê dijyan.
 Navê min,

navê te hatin biguhertin.
 Ji Jîna Gavanê gund,
 ji Lawê Gavanê gund,
 ez û tu bûn
 Parsekê Gund.
 Bavê te
 Gavanê gundê me bû.
 Berî tu bê dinê
 ew bi tang û topên
 Hovberên Dujmin ve
 hate bikuştin.
 Çavên te vebûn li dinê,
 di wêranîyê de
 di şer de,
 di cengê de,
 di kuştin û talanyê de.
 Berî te min
 pênc Zarok veşartin.
 Tu bû yê dawî.

*****

Ax Şêrê min!
 Roj bi roj
 gava tu mezin dibû,
 ez kêfxweş dibûm,
 dilşad dibûm.
 Min dizanî
 pars namîne pişk û para min.
 Bi merisî,
 qirêjî
 namîne
 dergevanê dergehê mala min.
 Jîyan min didît
 di karê te de,
 di xwêdana xebata te de.
 Parastina hebûna xwe
 min didît
 di mezinbûna te de.

*****

Lawê min!
 Tu bû çaredeh salî.
 Te jî da ser rêça
 Bav û Kalên xwe.
 Tu jî bû Gavanê gundê xwe.
 Bi dilşadî,
 bi serbilindî
 her êvar
 ez diçûm
 mal bi mal nala berê.

Min bangdikir,
 ka nanê me.
 Ji wê rojê de
 parsê hilanî warê xwe,
 koça xwe
 ji nava mala me.
 min tûrê xwe,
 tûrê te
 herdu çirandin,
 tarwarkirin,
 avêtin nava agir.

*****

Ax şêrê min!
 Ax delalê min!
 Her êvar
 gava tu ji kar dihate mal,
 min dida te dêhn û bala xwe.
 Min di te de ne didît nala bavê te.
 Wî limêj û rojî nedibir li xwe,
 dixwend Yasîn û Quran
 li ser Bav û kalên xwe,
 her dem diçû cem Şêx
 ser tewandî,
 bi çarlepkan,
 bi tîrs,
 diçû dest û pîyên wî.
 Bibû Sofî, Sofiyê mala Şêx.
 Bi rî û tîzbî,
 nezan û bedbext.
 Di koncêdê,
 her roj dikşandin werdên xwe.
 Heta hate bikuştin jî,
 weha bû jîna wî.

*****

Lê te
 her êvar
 xwe hînî xwendinê dikir.
 Te ne dixwendin yasîn,
 ne jî quran.
 Na.
 Te ji min re surûd digotin.
 Te navê Sêx netanî,
 ne jî navê Pêxember.
 Tucarî min ji te nebihişt,
 ne li ser
 çûna bihuştê,
 ne li ser tîrsa dujehê,
 lê her û her
 li ser zimanê te bû

navê Kurdistan, navê Kurd.
 Te ji min re
 her êvar
 dida bixuyanîkirin,
 bê çima em
 perçe perçe bûne,
 hejar
 perîşan em dijîn
 di nava welatê xwe
 Kurdistan de.
 Roj bi roj ve
 diyar dibû
 ji min re
 armanca te,
 ayîna te
 di jînê de.
 Te ji min re digot:
 Em ne hatinê dinê,
 ku em bijîn
 di perîşaniyê de,
 di birçibûnê de,
 di nezanîyê de,
 di bedbextîyê de,
 di paşvemayînê
 û di tirsê de.
 Na.
 Em nehatine dinê,
 ku em bi bê parbin.
 Em hatine dinê,
 ku em her û her
 serbest û azadbin.
 Em hatine dinê,
 ku em xwedanê welatê xwe bin,
 xwedîyê dewlemendî
 û hatina welatê xwe bin.
 Lê îro
 pişk û para me ye
 kuştin û talankirin;
 jiber ku dujmin
 li ser sînga welatê me ye.
 Her ku em serên xwe berzdikin,
 da em jî nala Merovan bijîn,
 dujminên hovber
 Kurdistanê wêrandikin.
 Bi hezaran, sedhezaran bê guneh
 tevan didin ber gulên
 tang, top û balafiran.
 Ger em jî li vê jînê de
 nala Merovan bivên bijîn,
 divê sûreş li ser vê zor û sitemê de
 bête bikirin.

*****

Ax Šêrê min!
 Ax Lawê min!
 Sê salan tu ma
 bi Gavanê gundê me.
 Sê salan
 weha bi xwešî, bextiyarî
 me bi hev re date biderbaskirin.
 Nema pîra Dêya te hustê xwe ditewand
 li ber dergehên malên gond.
 Nema pîra Dêya te
 jêre pêwistbû destên xwe
 li ber vî yanjî li ber wî dirêj bike.
 Min dixwest jinekê ji te re bînim.
 Lê kî wê Lawê Gavan bike?
 Ma kî wê Keça xwe bi Lawê Parseka,
 Hejara, Perîşana gundê me bide?
 Ma kî bi bê pere,
 bê qelen
 dê Keça xwe bida me?

*****

Ax Šêrê min!
 Ax Lawê Min!
 Berî sê sal derbasbin,
 careke din li Kurdistanê de
 ceng û şer destpêkir.
 Careke din Tang, top Balafiran
 wêrankirin bajar û gundên me.
 Careke din bi hezaran
 sedhezaran bê guneh
 dan ber tang û topan.
 Bi hezaran bê guneh
 careke din hatin bikuştin.
 Careke din, lê vê carê
 ji her car bêtir Hovberan
 hovîtiya xwe diyarkirin.
 Xwîn li çar kenarên Kurdistanê de,
 li her der û cî de dane birijandin.
 Kal û Pîr,
 Pîrekên bizik,
 bê dilovanî, bi hovîti ve dikuştin
 Dergûsên ber pîyan,
 zarokên ber pêsîran
 li ber çavên Dê û Bavên wan
 ew davêtin ser benderan, serpûş
 agir bi wan dixistin.
 Belê Lawê min,
 ew zarokên bê guneh
 didan bikuştin;

jiber ku ew Kurd bûn
û ew hatibûn bi dinê.

*****

Ax Šêrê min!
Ax Lawê min!
Roj bi roj ve
tebat bi te nediket.
Roj bi roj ve
xwîna te dikelîya.
Roj bi roj ve
kîna te li ser Dujminên Hovber.
Dujminên xwînmij sînor jê re nediman.
Her roj
te Xortên gund
bi dizî ve li hev dicivandin.
Te ew hînî tîfingê dikirin.
Te ew bi rêk û pêk ve dixistin,
da ku ew her roj
nûçeyên Dujmin bi şûreşê ve bighînin.
Tu nema li gund bi tenha xwe bû.
Xortên gund
çi biçûk,
çi mezin
tevde nala te bûn.
Tevde bibûn nala pilingên ji agir,
Šêrên Kurdistanê te bûn,
Nebezên nala çiyayên te bûn.
Šev û roj hûn ranedizan,
reman û xebat karê we bûn.
Mal bibû cihê civatê,
civata Xortên gund.
Her êvar gava hûn ji hev beladibûn,
tev bi hev re hûn radibûn ser xwe
bi yek dengî berz dibû
surûdê Eyreqîb.

*****

Ax Šêrê min!
Ax Lawê min!
Tê bîra min,
tê ber çavên min
roja dawî,
gava ez û tu li ber tufukê bûn,
me xwe li ber agirê kayê de germdikir.
Ez ketibûm mitalan,
ji xwe re ez diponijîm,
te ez ji nişkê ve şiyarkirim.
Yadê!
Te ji min re weha bi dengê zirav ve,

bi çavekî birûskî ve got:
 Ev êvar êvara dawî ye,
 ku ez û tu
 bi hev re dimînin.
 Ez nema dikarim bi te re bimînim.
 Ez sibehê êvarê dirim şûreşê
 dibim Pêşmerge.
 Te ez dame dinê,
 te ez bi tûrê prasê ve,
 bi rebenîyê ve
 bi hejaryê ve
 xwedîkirim,
 ne ji bona ku ez û milletê xwe
 bi Kole û Bendên Hovberan bibin.
 Na!
 Yadê.
 Ez ne ji bona wilo hatime dinê.
 Ez divê xwe,
 hebûna xwe
 ji bona Kurd û Kurdistan xwe
 bidim bigorîkirin.
 Kurdistan divê
 ji destên Hovberên xwînmij azad bibe.
 Kurdistan divê bibe bigoristan
 goristaneke teng û tarî
 ji bona Dujminên hovber;
 jiber ku ew dixwazin Kurd qirbikin.
 Yadê!
 Çend sal mane ji jîa te,
 min nedixwest careke din
 tûrê parsê têkeve milê te;
 lê dengê nalîna welêt tê guhê min.
 Hewara bi hezran
 ji Perîşan û Hejran ji Kurdan
 ji destên Dujminên hovber
 dikelînin xwîna min.
 Banga azadîya Kurdistan,
 banga serxwebûna Kurdistan
 birin ji te evîna min.
 Me Xortên gund
 biryardaye,
 ku sibehê êvarê
 em bibin bi Pêşmerge.
 Hêz û hiner niye,
 ku li ber me de bigire ber.

*****

Ax Şêrê min!
 Ax Lawê min!
 Wek niha
 tê bîra min,

tê ber çavên min
 ev gotinên te.
 Di wan de
 diyardibû vîna te.
 Di wan de
 diyardibû
 dilsozîoya te,
 perestbûna te
 ji bona civaka te,
 ji bona gelê te,
 ji bona Kurdistanana te.

*****

Lawê min!
 Lewra min jî
 ji te re
 got:
 Lawê min pîroz be çûna te.

Xebatê ji bona kê?

Ax Şêrê!
 Hing û hinavên.
 Tê bîra min
 bîr û bawerîyên te.
 Te timî ji min re digot:
 Yadê!
 Xebata me ji bona kê?
 Min ji te re digot:
 Lawê min!
 Şêrîne min!
 Xebat ji bona xwedê,
 xebat ji bona Axê,
 Şêx û Melê,
 ji bona ku em tev bi hev re
 ji bihuştê herin.
 Ew buhušta xweş,
 ew bihušta şêrîn.
 Gava te weha ji min dibihîst,
 diçurisîn çavên te,
 dikelîya xwîna te.
 Na.
 Na, Yadê, na.

Xebatê em nakin, ne ji bona Xwedê,
 ne jî ji bona Axê, Şêx û Melê,
 ne jî ji bona çûna bihuştê.
 Xwedê,
 ew vejandina remana me ye.
 Ji bona pîskirin û bêmirêskirina
 jîna jîyana me ye.
 Begler, axa û mîr
 çînîya wan
 Wênerê Dehakê evsana me ne,
 Kevjalên xwînmijên jîna civaka me ne.
 Her dem û çaxê
 Simsarên Kurdistana me ne.
 Şêx û Mela
 bazirganîya efyûnê dikin.
 Li ku?
 Di nava kurdistana me de,
 di nava civaka me de.
 Begler, Axa, Mîr,
 Şêx û Mela
 li ser xwêdana kar û xebata me de
 bi Hovberên Serdarên Turk, Erebo û Ecem re dijîn.
 Ew bi hev re jîyana jîna me dikojin.
 Gelemperîya civaka me
 hejarin, perîsanin,
 Cotkar û Palevanin.
 Tevde Kole ne,
 tev Bende ne,
 bêparin, nedarin
 ji keda karên xwe,
 ji dewlemendîya welatên xwe,
 ji mafeyên Merovanîya xwe.
 Ji sedan sal de,
 ji kevnar de
 ew ji bona wan
 her û her pişk û par.
 Ew dijîn di vê jînê de,
 lê ne ji bona xwe.
 Jîna wan
 bare li ser serên wan de.
 Jîna wan
 her û her
 kul, derd û birîne.
 Her û her girî û şûne.
 Sal bi sal
 xwezî bi par.
 Eve destûra jîna jîyana wane.
 Dewlemendîya xakê,
 hatina welatê me,
 azadîya Kurdistan me
 divê
 ji bona xweşkirina

mirêsa jîna civaka me be.
 Ji bona hılanîna
 koletiyê, bendîtîyê,
 bindestîyê, hejar û perîşanîyê,
 birçîbûnê û bêmalîyê,
 nezaniyê û nexweşîyê,
 tirs û li pašvemayîyê
 war û koça xwe
 ji nava civaka me,
 ji nava Kurdistanê me.
 Azadîya Kurdistanê,
 serxwebûna Kurdistanê
 di azadîya civaka me de,
 di azadîya Karger û Cotkarên me de,
 di azadîya hejar û Perîşanên me de
 divê bête bidîtin.
 Karger û Cotkarên me,
 Gavan û Şivanên me,
 tev nala Lehengê Barzanê me ne,
 tev nala Qazî û Ixtî û Fuadê me ne.
 Divê ew bi xwedanê Kurdistanê xwe bin;
 jiber ku azadîya Kurdistanê me,
 serxwebûna Gelê me,
 pêşveçûna civaka me,
 dewlemendîya welatê me,
 hatina Kurdistanê me,
 xweşkirina jîna me
 li ser xwîna bi hezaran ji yên me ne,
 li ser xwêdana anîya me ne,
 li ser têgihîştin û zanebûna me ye.
 Bo emê ji xwêdan
 û xwîna xwe bi bê parbin?
 Bo dê Wênerên Dehakê evsana me,
 Kevjalên Xwînmijên jîna civaka me,
 Simsarên Kurdistanê me
 bi Xwedîyên berên xebate me ve bibin?
 Na.
 Na, Yadê na.
 Em di pêşveçûna dîroka demê de,
 di rêstik û destûra pêşveçûna civaka xwe de
 şiyar bûne.
 Em hêz û hinera xwe,
 hêz û hinera Dujminên xwe
 dizanin,
 baş nasdikin.
 Dem di pêşveçûna xwe de
 ji bona bi hêzkirin û xurtbûna me ye,
 ew bi dijî Dujminê me ye.
 Emin
 Şureşvanên Rêberên azadî
 û pêşveçûna civaka xwe ne.
 Xebata me,

berê karê me ji bona gelemperîya
Gelê me ye,
ji bona Karger û Cotkarê me ye,
ji bona xweşkirin
û pêşvebirina civaka me ye.

Li ser rêya Azadîyê de

Ax Şêrê!
 Ax Lawên min!
 Azadî,
 serbestî,
 serxwebûn
 her û her
 li ser lêvên te bûn,
 her û her li ser zimanê te bûn,
 her û her
 li bîr û bala te bû.
 Gava te gotina azadîyê digot,
 çavên te diçurusandin,
 laşê te dilerizî.
 Te digot:
 Birano!
 Hevalno!
 Azdî, ev gotina şêrîn,
 ev gotina perest,
 ev gotina xweş
 li her der û cî de.
 Ev gotina,
 ku ew di hemû
 zimanan de
 xweştirîn gotine.
 Di her dem û çaxê de
 bi milyonan ji Merovan
 jîna xwe, hebûna xwe
 ji bona wê dane bipêşkeşkirin,
 ji bona wê dane bidan,
 ji bona wê dane bigorîkirin.
 Azadî
 di kevnar de,
 di dema me de,
 li der û cî de
 bi lorandina
 bi hezaran
 sedhezaran
 ji Dêyan tête biderkevtin
 ji yên ku gelên wan
 hêjî di perîşanîyê de,
 di nexweşîyê de,
 di nezanîyê de,
 di paşvemaîna demê de,
 di saw û rebenyê de têtin bijîyandin.
 Azadîya Kurdistanê,
 azadîya civaka me
 dara wê
 hêjî roj bi roj ve
 bi xwîna pîran, kalan,
 Genc û Zarokan

tête biavdan.
 Roj bi roj ve
 ji bona wê
 şûn û girî
 di nava welatê me de ye,
 di nava civaka me de ye.
 Roj bi roj
 Serdarên Turk,
 Ereb û Ecemên hovber
 jîna miletê me,
 jîna civaka me
 di bin koletîyê de,
 di bin paşvemayîna jînê de
 wê her û her dirêjdikin.
 Hovberîya wan bi pişk û para
 welatê me bûye,
 bi pişk û behra civaka me bûye.
 Bi hezaran ji Lawên kurd
 di tarîya zindanên Hovberan de
 ew şev û roj li bin qamçî û dar dijîn.
 Bi hezaran ji Dêyên kurd
 çavnêrîna zarokên xwe dikin.
 Ew li bende vegera wanin.
 Bi hezaran sedhezaran
 ji Kurdan ew nizanin,
 ka dê sibehê, dusibehê
 ma wê çi bê serên wan?
 Ma ewê bêtin bigirtin?
 Ma ewê bêtin bikuştin?
 Ew nizanîn,
 bê ka jîna wan ji bona çi ye.
 Hovber
 ne bes tenê Xwîn mijên
 dewlemendbûna xakê me ne,
 ne bes tenê ew Wêranvanên Kurdistana me ne;
 lêbelê
 ew bi Xwedanê jîna me ne,
 ew bi Xwedanê hebûna me ne.
 Hovberên Turk,
 Ereb û Ecem
 devsorin, bixwîn.
 Ew tevde xwîna
 Dilsozên Perestên Kurdistan me ne,
 Dilsozên Perestên civaka me ne.
 Birano!
 Hevalno!
 Di demên kevnar de
 di dema Bav û Kalên me de
 derxistina Dujminan ji nava welêt,
 berz kirina alên welatî bi azadîyê ve
 dihate binaskirin.
 Azadî

di dema me de,
 di vî sedsalê me de,
 di têgihîştina Nifşê me de,
 di rewş û nîrên pêşveçûna çîhana me de,
 ew
 di azadiya siyasî, civakî
 û abûrî de tête bidîtin.
 Xebata me,
 keftlefta me,
 têkoşîna me,
 kîna me
 ne bes tenê
 dijî Hovberên Serdarên Turk,
 Erebi û Ecemin;
 herwehaji bi dijî
 wan Hestîkojên Kurdn ji ve,
 yên ku ew bi Dujminên Kurdin,
 yê ku ew bi Dujminên Kurdistanan me ne.
 Xebata me
 li ser rêya azadiyê de
 bi dijî Begleriyê, Axetiyê ve,
 bi dijî Şêxitiyê û Sofitiyê ve
 tête biderkevtin;
 jiber ku ew tevde
 Simsarên Kurdistana me ne,
 Dergevanên zindana me,
 Berdevkên Kolîdarên me ne,
 Dîwarên ber pêşveçûna civaka me ne,
 Kelemên rêya azadiya Kurdistane me ne.
 Azadiya me
 xweşbûna jîna me
 bi azadiya civaka me ve girêda ye.
 Azadiya civaka me
 di şiyarbûna Karger û Cotkarên me de,
 di şiyarbûna Şivan û Gavnên me de,
 di şiyarbûna Hejar û perîsanên me de
 di kara xwe de,
 di kara çînîya xwe de,
 di kara civaka xwe de
 di kara Kurdistana xwe de,
 di kara pêşveçûna xweşkirina jîna xwe de
 tête biderkevtin.
 Azadiya civaka me,
 azadiya kurdistana me

..... (Li vir de pelekî dîna 4 bi kêm ve
 ji dana çapkirî ve tête biderkevtin.
 Ez hêvîdarim, ku wî pelî li cihekî din de
 bidim bidîtin. Cuma).

Kîne Dostên me? Kîne Dujminên me?

Ax Şêrê min!
 Ax Lawê min!
 Berî çûna te,
 rojek ji rojên zivistanê
 tu bi Heval û Hogirên xwe re bû.
 Bê pêjin li ber tufikê
 li dora wê hûn rûniştibûn.
 Dunya êvar bû,
 guvîna bayê reşt dihat.
 Ez ji nava malan ji bona
 malê cem we dihatim.
 Di ketina minî hundurû de
 te ji Guhdarên xwe bi dengekî
 nizim ve dipirsî:
 Kîne Dostên me?
 Kîne Dujminên me?
 Gava te ev pirs kir,
 tevan li te dînerîn.
 Her yekekî dixwest,
 ku ew bi lez û bez ve
 bersiva pirsê te bide.
 Wan ji bersiva vê pirsê
 hêsantir nedidîtin.
 Wan digotin:
 Dost yê Dostên me ne.
 Dujmin yê Dujminên me ne.
 Dost û Dujmin wana diyarin.
 Magelo kes hene,
 ku ew Dost û Dujminên xwe
 ji hev nasnakin?
 Min jî gotina xwe ji bona nav gotinan
 date biavêtin:
 Lawê min!
 Şêrê min!
 Dostên me Musulmanên me ne.
 Dujminên me diyarin,
 ew Gawir û Putperestî.
 Gava te ev gotinên hanê
 ji Heval û Hogorên xwe,
 ji Dêya xwe dibihîstin,
 te li me çavên xwe gerand
 û date bigotin:
 Dostên me,
 Dujminên me
 di armanc, sitratîcî û taktîka me de
 di mayîna xwe de divê neyêtin bidîtin.
 Divê ew di guhertin û pêşveçûna xwe de
 bêtin bidîtin.
 Dost û Dujmin divê guhertina wan

bi hev re her û her ji bona bi lezkirina
 gihandina armanca me ve
 bête bigirêdan.
 Çi armanca me ye
 di vê dema me de,
 di mirêka pêşveçûna xebata me de,
 di dîroka destana me de,
 di serpêhatîya xebata vî Nifşê me de,
 di rewş û nîrên kurdistana me de,
 di pêkanîn û pêşveçûna cihana me de?
 Armanca me di nêrîn û felsefa jîna me de
 tete bidîtin.
 Diyarbûna armanca me ji bona me
 rêya xebata me ji bona me diyardike,
 ew ji hev her û her Dost û dujminên me
 cudadike, diyardike.
 Armanca me,
 armanca Karker, Cotkar û şivanên me ne,
 armanca Perîşan, Hejar û Rebenên me ne.
 Armanca me
 azadî, serxwebûn û serfirazîya
 Kurdistanê me ye,
 serbestî û serdarîya Perîşanên me ne,
 xweşkirin û pêşvebirina jîna
 civaka me ye.
 Dost û Dujimnên me
 di mirêka vê armanca me de
 têtin bidiyarkirin.
 Çîniya Begler û Axan
 Hestîkojên ser sergoyên Dujminên me ne,
 Simsarên Kurdistanê me ne.
 Çîniya Borcuwazîya me,
 ya xortî nuh bi ser lingên xwe ve hatî,
 ya ku ew serê xwe hêdî hêdî berzdike,
 dikarîbû roleke mezin
 di dîroka xebata me de bilîze;
 lê ji bêvacîya Dujminên me,
 ji hovberîya Serdarên Turk, Ereb û Ecem,
 ji dijwarîya xebata azadîya Kurdistan
 û civka me,
 ji Şiyarbûna Karker û Cotkarên me
 Borcuwazîya me di xwe de nabîne,
 ya ku ew hêdî hêdî serê xwe berzdike,
 ku ew xwe li ber wan şeg û pekan de
 bide bigirtin.
 Ew di xwe de wê mêranîyê û kara xwe
 nade bidîtin,
 da ku ew bi ser wê rêya xebata
 bi xwîn û dirêj ve bête bikevtin,
 ya ku ew bi bê hêvî ve ji bona wê,
 ji bona kara wê,
 ji bona serdarîyê wê tete biderkevtin.

Ew rêya tev bi xwîn û dirêj
 rêya serxwebûna kurdistana me ye,
 rêya azadiya civaka me ye,
 rêya serdariya Perîşan û Hejarên me ye.
 Ew bi bê hêvî, Kêserest dibin,
 Ew li nava bajaran li cihên xwe de
 rûdinin,
 yanjî ew li ewropa de dijîn û
 bi peyvê ve Şureşvan, Rêber
 û Parêzgerên gelê me ne.
 Ew li bende roja azadiyê
 û xweşbûnê de bi xwe ne.
 Ew bi xwe ve Sêwîyên dema me ne,
 Kêserestên kara çîniya xwe ne,
 ne Dostên karker û Cotkarên me ne,
 ne Dostên Hejar û perîşanên me ne.
 Ji nivê rêya xebatê ew xwe
 ber bi paş ve didin birakisandin,
 ew Hejar û Perîşanên me
 bi tenha xwe ve di meydana
 xebatê de dihêlin.
 Ma rêya serxwebûna Kurdistan me,
 rêya serbestî û azadiya civaka me,
 ya tev bi rê û kaş ve roj bi roj ve
 bi xwînê ve sor dibe,
 ya ku ew bêtir û bêtir
 Karker û Cotkarên me şiyar dike,
 ya ku ew bêtir û bêtir
 Hejar û Perîşanên me şiyar dike,
 çawan Sêwîyên dema me,
 Kêserestên, Pûlperestên civaka me
 ji bona ser rêya azadiya civaka me,
 ji bona ser rêya azadiya Kurdistan me,
 ji bona ser rêya serdariya Hejar û Perîşanên
 me dê bêtin biçûyîn?
 Dewlemendiya welêt
 divê ya wan be.
 Serdariya Kurdistanê divê
 bi serdariya wan be.
 Dewlet divê bi dewleta wan be.
 Sermiyandarî divê
 bi destûra civaka me be.
 Lêbelê
 xebat, têkoşîn, keftileft, kuştin
 zindan, lêdan,
 şûreş li serên çiyên de,
 dujwarî û talî divê
 bi pişk û para Cotkar û Karkerên me bin,
 bi pişk û para Hejar û Perîşanên me bin.
 Serdarî, Rêberî û xwedaniya Kurdistanê
 divê ji bona Sêwîyên, Bêziravên, Bevacên,
 Kêserestên, Pûlperestên Borcuwazîyên me bin.

Serdarîya Hovberên Dujminên Biyanîyan
 bi golên xwînên Hejar û Perîşanên xwe ve
 bi serdarîya Sêwîyên dema xwe ve
 bidin biveguhertin,
 da ku em tevde bi arduwên kargehên wan ve
 bêtin bikin.
 Heger ku ew niha bi dostên me ne,
 di pêşveçûna xebatê de dê ew bêgotin,
 bi Dujminên me bin,
 Bergirtvanên pêşveçûna civaka me bin.
 Dostên me,
 Heval û Hogirên me,
 hêz û hînera civaka me
 ji bona azadî û serxwebûna Kurdistan me,
 ji bona pêşveçûn û xweşbûna jîna civaka me
 her û her Karker, Cotkar, Şivan, Gavan,
 Perîşan û Hejarên me ne.
 Ew Rêberên, Şûreşvanên Gelê me ne.
 Ew Welatperwerên, Dilsozên, Perestên
 Kurdistan û civaka me ne.
 Ew Pêşmêr û Paşmêrên şûreşên me ne.
 Ew bi Perîşanên Erebb, Eceb û Turk re
 bi şûreşên xwe ve di rojhilata navîn de
 dilên Paşverûwan, Noker, Dizan û
 civatên Impîryalizman dilerizînin
 û tarûmardîkin.
 Rê û rêçan li ber wan de didin bigirtin
 û bidadan.
 Nema ew dihêlin,
 ku ew roj bi roj ve xwîna gelê me,
 dewlemendîya welatê me bidin bimijandin,
 sal bi sal ve bi milyardan ve ji hatina nefta me,
 ji hatina Rojhilata Navîna me bidin bidizîn û bitalankirin
 û ew her û her bi Xwînmij û Keleşên
 civaka me ve bêtin biderkevtin.
 Her û her ew nexweşîyê, tirsê, birçîbûnê
 perîşanîyê û lipaşvemayînê ji bona nava
 welatê me,
 ji bona nava civaka me didin bixistin.
 Perîşan û Hejarên Kurd, Erebb, Eceb
 û Turk tevde bi Dost û Hevalên hevîn,
 tevde bi hev re dilê şûreşa
 Rojhilata me ne,
 tevde bi hev re mezintirîn kelemên
 çavên Xwînmijên me ne.
 Paşverûyên Kurd, Erebb, Eceb û Turk
 tev bi hev re Dujminên Xwînmijên,
 Simsarên welatê me ne.
 Tev bi hev re Hestîkojên ser
 sîfra Impîryalîya Cihana me ne.
 Ew û Impîryalîya Cihan
 dijî reha Merovan bi xwe ne.

Li cîhan,
 li her der û cî de
 di vê dema me de,
 di pêşveçûna dîroka cîhana me de,
 di vî sedsalê me de,
 di vê dema tevlihev de,
 bê ser û binî,
 bê ser û ber,
 du bendên mezin
 rû li rû de
 di cîhana perîşanên me de
 Dewlemend û Perîşan
 beramber û hemberên hevîn.
 perîşanî, nexweşî, tirs, nezani
 lipaşvemayî û bindestî
 pişk û para Perîşanên Kurdistanana me ne,
 pişk û para Perîşanên cîhana me ne.
 Herdu nala hevîn,
 Lawên Jinbavên dema me ne.
 Ne Lawên sedsalên bîstên me ne.
 Herdu bi hev re
 Gorîvanên Dewlemendên dema me ne,
 Gorîvanên bazirganîya dema me ne,
 Gorîvanên piropegenda xweş bi xwe ne.
 Perîşan, Hejar û Reben
 rewrewka hêvîya li ber çavên wan de
 tarwar dibe.
 Roj bi roj ve
 li ber wan de rêya dirêj, rêya dijwar,
 rêya tev bi xwîn, kul, derd û birîn ve
 diyar dibe.
 Ew dibînin, ku ew bi tenha xwe ve
 Avanîvanên xweşkerina jîna xwe ne,
 Azadvanên civaka xwe ne,
 Bargêsên dijwarîya xebata xwe ne,
 rû li rû de ew beramberî Xwînmijên civaka
 xwe ne,
 beramberî hêza Impiryalîya cîhane xwe ne.
 Şûreş li her der û cî de
 dijî Xwînmijên jîna civaka me,
 dijî Impiryalîya cîhana me
 destûra veguhertin û xweşkirina jîna
 Hejar û Perîşanên me ye.
 Şûreş,
 şûreşa Perîşan û Hejaran
 li her der û cî de,
 li cîhanê de
 xurtirîn hêz û hinera
 pêşvebirina jîna civaka me ye,
 baştirîn rêya tarwarkirin û
 herifandina hêz û hinera
 Xwînmijên civaka me ne,

hılanîna serdarîya Impiryalîya
 cîhana me ne.
 Şûreş,
 şûreşa Perîşan û Hejaran
 li Kurdistanana me de,
 li cîhana me de
 dilê jîna Nifşên me ye,
 dilê pêşvebirina civaka me ye,
 dilê pêşvebirina civakên cîhana me ne.
 Perîşan û Hejar li her der û cî de
 li cîhanê de ew Dost û Hevalên hevin,
 ew Hogir û Birayên hevin.
 Perîşan û Hejar li Kurdistanê de,
 li cîhanê de ew hêz û hinera me ne,
 ew Paşmêr û Pêşmêrên xebata me ne.
 Tev bi hev re ew Şureşvanên dema xwe ne,
 da ku civakên azadîyên serbixwe,
 jîneke xweşî bi pêşveçû ve bê şêr û ceng
 bêtin bipeydakirin.
 Aşîtî konê xwe li her der û cî de bide vegirtin.
 Li cîhanê de Merov ji her celeb û reng
 bi biratî ve, bi hevaltî ve, bi xweşî ve
 têde bêtin bijîyandin.
 Weha divê li Dost û Dujmin de
 di xebata me de, di serxwebûna me de
 lê bête binêrin.

*****

Lawê min!
 Gava te ev gotinên xwe
 bi dawî ve dane bianîn,
 me tevan li te dinêrin,
 me hê dijwarîya bersiva te,
 berpirsiyarîya te ji bona
 serxwebûna Kurdistanana te,
 ji bona azadîya civaka te dizanî.

Soro -Cuma-

